

DE TUSSENTIJD

Andere boeken van Paula Isphording bij Clavis

De Möbiuskronieken 1. De Rode Woestijn

Bij Clavis Young Adult staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien
als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie om hun
leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Paula Isphording

De Möbiuskronieken 2. De Tussentijd

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: avontuur, fantasy, reis, vriendschap

NUR 283, 284

ISBN 978 90 448 5406 0

D/2024/4124/309

Alle rechten voorbehouden

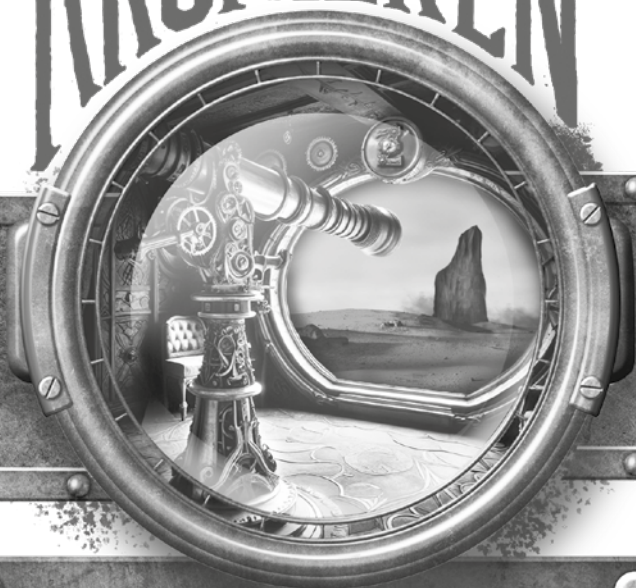
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.dewereldvanpaula.nl

Paula Ispording

DE MOBIUS KRONIEKEN

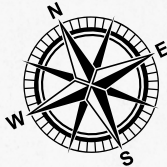
De Tussentijd

Clavis

M OBIUS

BRANDOZIË

ALLAMARIJN

Westzee

Oerzee

Specta

Rode
Woestijn

Oera

Oostelijke
haven

Monoliet

Ganor

Freda

Fredo

Lemnis

Primo

Decata

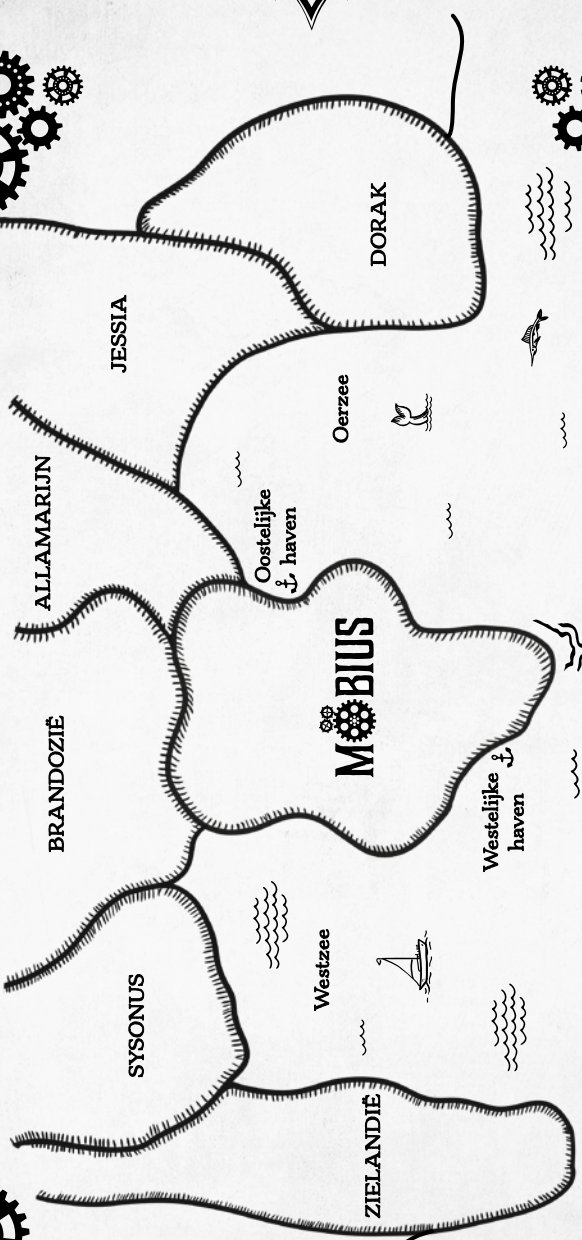
Westelijke
haven

Ijsbergen

IJszee

M BIUS & BUURLANDEN

Hoe het begon

Specta, 2335

Tranix boog zich over het apparaat dat voor hem op de grond lag. Hij draaide zijn derde vergroot-monocle voor de tweede, zodat hij het van nóg dichterbij kon bekijken. Waarom werkte het niet? Hij draaide aan de linkerfleum en aan de rechterflent, maar nog steeds bewoog het toestel niet. Hij zette zijn handen in zijn zij, zuchtte, en keek om zich heen. Dit project vroeg om een extra zetje.

Hij haalde zijn schroevendraaier met het rode handvat tevoorschijn. Dit was niet zomaar een schroevendraaier. Ja, natuurlijk, je kon er kleine schroeven mee indraaien, maar hij deed veel meer. Hij hielp Tranix om zijn energie te bundelen. Dat was wel handig, als je naast uitvinder ook tovenaar was. Tranix haalde diep adem en drukte de schroevendraaier eerst tegen zijn hart. Via zijn hart probeerde hij al zijn passie en goede intenties mee te geven aan de schroevendraaier. Het werktuig lichtte even blauw op. Toen zwiepte hij het gereedschap in de richting van het metaal, ademde uit en concentreerde zich zo hard als hij kon.

De gordijnen van het keukenraam vlogen in brand.

Tranix gilde en pakte snel de emmer met water die hij gelukkig

van tevoren al had klaargezet. Vlug doofde hij de vlammen. Met een zucht ging hij op de – nu lege – emmer zitten terwijl achter hem het water naar beneden drupte. Hij liet zijn hoofd in zijn handen zakken. Waarom mislukte alles wat hij probeerde? Hij had zoveel ideeën, zoveel potentieel. Het was niet eerlijk dat hij altijd pech had.

Een dikke traan liep over zijn wang. Hij werd al jarenlang geplaagd door iedereen in Specta. Ze lachten hem uit, terwijl hij er alleen maar bij wilde horen. Vrienden had Tranix niet. Dat deed hem veel pijn, maar toch probeerde hij positief te blijven. Op een dag zou hij iets geniaals uitvinden, daar was hij zeker van. En dan zou iedereen respect voor hem hebben en zijn vriend willen zijn. Ze zouden allemaal voor de deur staan met cadeautjes om hem te paaien.

Hij moest gewoon nog even volhouden. Dat bleef hij zichzelf maar vertellen, dag in, dag uit. Ook al werd dat steeds moeilijker. Hij zuchtte nog een keer, terwijl de eenzame traan nog even aan zijn kin bleef hangen, voor hij eindelijk naar beneden viel.

Toen hoorde Tranix iets. Het was een zwaar gebrom, gevolgd door een zacht, pruttelend geluid.

Langzaam tilde hij zijn hoofd op en gluurde tussen zijn vingers door. De zweetcacaobonen boven in zijn apparaat trilden en zakten langzaam naar beneden. Ze werden samengeperst en uitgeknepen. Onderin druppelde een klein stroompje donkerbruine bonencacao naar de mok eronder.

‘Ja!’ gilte Tranix uit terwijl hij een klein vreugdedansje maakte. Het was toch gelukt! Zijn bonencacaozetter was af!

Even later liep Tranix met het apparaat onder zijn arm over straat. Hij liep zo snel dat zijn achterste voet nog maar nét de grond raakte wanneer hij zijn voorste voet neerzette. In zijn haast was het strikje om zijn nek een beetje schuin gezakt, maar hij besteedde er geen aandacht aan. Hij was onderweg naar Bert, de eigenaar van de herberg De springende vlo. Die had vast interesse in zijn nieuwste uitvinding.

De herbergdeur ging met een krakend geluid open. Het was druk binnen, maar het was natuurlijk ook lunchtijd. Tranix baande zich een weg tussen de volle tafeltjes door. Bert stond achter de toog gerstesap in grote kroezen te tappen.

‘Bert! Bert!’ riep Tranix boven het geroezemoes uit. ‘Ik heb iets voor je! Je gaat hier vast heel blij mee zijn!’

Bert keek met een schuin oog toe terwijl Tranix het apparaat op de toog zette. Tranix schakelde de machine in, die meteen begon te brommen en te trillen.

Toen volgde er een knal.

Een klodder bonencacao vloog niet netjes naar beneden in de mok, zoals de bedoeling was, maar recht in de rode baard van Bert, waar nu een donkerbruine vlek in zat.

‘Wat ben je toch een flapdrol, Tranix.’ Grommend wreef Bert door zijn baard. Hierdoor smeerde hij de vlek vooral uit, in plaats van hem kleiner te maken. ‘Ik heb het druk, ga toch iemand anders lastigvallen.’ Hij duwde het apparaat van zich af. De bonencacao-zetter schoof over de toog, balanceerde even op het randje en viel toen naar beneden. Het ging zo snel dat Tranix niet eens kon reageren. Hij kon alleen maar toekijken en een hoge gil slaken.

Met een knal viel zijn uitvinding kapot op de grond.

Aan de tafeltjes het dichtst bij de bar werd gelachen. Tranix voelde zijn oren meteen rood worden. Verdrietig keek hij naar de brokstukken op de grond. Een springveertje stuiterde nog op en neer tussen de grote en kleine stukken in. De rechterflent was precies doormidden gebroken en er druppelde wat olie uit een gebarsten leiding. Hij bukte zich om zoveel mogelijk onderdelen te verzamelen terwijl hij om zich heen steeds meer gelach hoorde. Hij hoefde niet op te kijken om te weten dat er naar hem gewezen werd. Met de onderdelen van zijn nieuwe, maar gesneuvelde apparaat in zijn armen en neergeslagen ogen rende hij de herberg uit. Zo snel als hij kon.

Tranix holde weg over de hoofdstraat en dook een eind verder een steegje in. Hij leunde hijgend tegen een muur en voelde de tranen achter zijn ogen prikken. Hij wilde alleen maar helpen. Waarom werd hij altijd zo belachelijk gemaakt? Het was niet eerlijk. Hij zuchtte en keek opzij naar het pad naast hem. Daar liepen allemaal mensen voorbij, stuk voor stuk gerespecteerd en gelukkig. Wanneer zou hij nu eens gelukkig worden?

Toen zag hij háár voor het eerst.

Ze liep alleen over straat, maar had wel een lach op haar gezicht. Ze droeg een lege rieten mand, ze was duidelijk onderweg naar de markt. Haar bruine haren dansten bij iedere stap die ze zette. De lokken dwarrelden door de lucht voor ze op de kraag van haar witte, kanten blouse landden. Haar rode rok raakte net de grond, maar leek niet vies te worden. Als een magisch wezen leek ze haast wel te zweven.

Zo snel als ze gekomen was, was ze weer weg, uit het ge-

zichtsveld van Tranix verdwenen. Het was zo snel gegaan als een knipper met zijn ogen. En toch kon Tranix ieder detail van haar nog voor zich zien. Hij wist het meteen: dit was de vrouw waar hij zijn leven mee wilde delen.

Hij was negenenvijftig jaar en nu eindelijk, voor het eerst, verliefd.

De maanden daarna bekeek hij de schone dame op een afstandje en leerde zoveel als hij kon over haar. Hij wist nu waar ze woonde, wie haar vriendinnen waren, wat ze graag kocht op de markt en wat haar lievelingsbloemen waren – rozen. Hij wilde haar niet zomaar aanspreken. Nee, de eerste keer dat ze hem zou zien, moest heel bijzonder zijn. Zodat ze meteen hoteldebotel verliefd op hem zou worden. Nét zo verkikkerd als hij op haar.

Hij ging druk aan het uitvinden en toveren, tot hij de allerbeste liefdesverklaring in elkaar gezet had. Hij wachtte op het perfecte tijdstip, het middaguur. Dat was ook het drukste moment op de markt. Met zijn uitvinding ging hij de straat op. Toen zijn grote liefde voorbijkwam, zoals ze altijd deed op dat uur, zwengelde hij zijn machine aan. Ze werden allebei bedolven onder rozenblaadjes en hij sprak de woorden die hij zo ijverig had ingestudeerd: 'Een toekomst met jou is mijn grootste wens. Kom in mijn armen, prachtige nimf, en maak van mij de gelukkigste mens!'

Maar in plaats van de liefdevolle reactie die hij verwacht had, begon de mooie dame te grinniken. Het was geen positief geluid. Nee, ze lachte hem uit, en steeds harder! Ze wees naar hem terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Niet alleen zij, maar iedereen op de markt begon te bulderen. Tranix werd nog roder

dan zijn rozenblaadjes en rende naar huis.

Binnen in hem ontkiemde op dat moment een klein, zwart, rottend zaadje. Na jarenlang gevoed te zijn door een bodem van pesterijen en kwellingen, barstte de pit eindelijk open. De wortels begonnen zich langzaam in hem te nestelen.

De volgende weken waren geen pretje. Hij werd iedere keer uitgelachen als hij buiten kwam en álle kinderen plaagden hem. 'Gekke Tranix! Domme Tranix!' riepen ze. Iedere dag was een nachtmerrie. Hij besloot uiteindelijk dat hij niet meer naar buiten wilde. Hij kocht zoveel mogelijk eten op de markt en sloot zich op in zijn huis.

Hij bleef vierentwintig dagen binnen.

Daarna had hij echt geen kruimel meer om zijn honger mee te stillen. Aangezien hij ook geen vrienden had die voor hem naar de markt konden gaan, moest hij zich eindelijk weer onder de mensen begeven. Hij zag er enorm tegen op en had al dagen een vreselijke buikpijn die niks met honger te maken had. Hopelijk waren ze het allemaal weer vergeten, en hadden ze iemand anders gevonden om uit te lachen. Tranix zette een hoed op zijn hoofd en trok de kraag van zijn mantel omhoog. Nadat hij een halfuur voor zijn gesloten voordeur had gestaan, haalde hij diep adem en stapte naar buiten.

Met zijn ogen op de straatstenen gericht liep hij met snelle passen naar de markt. Tot nu toe had hij niemand horen lachen. Dat was een goed teken.

Hij schuifelde verder en op het marktplein aangekomen kocht hij groente en vis. Dat viel hem ook niet tegen. Hij liep door naar

de bakker, tot hij ineens stokstijf bleef staan.

Hij hoorde haar stem.

Die stem, waar hij voorheen vlinders van in zijn buik kreeg, deden nu de haartjes op zijn armen recht overeind staan. Hij wilde niet kijken, maar aangetrokken als door een magneet voelde hij zijn ogen in de richting van het geluid gaan. Langzaam richtte hij zijn blik op van de straatstenen. Daar stond ze. In haar rode rok, met haar mand in de ene hand.

En ...

Een onbekende man hield haar andere hand vast. Ze gaven elkaar een kus en liepen toen bij de bakker vandaan. Zij keek Tranix niet aan toen ze hem passeerde, maar de vreemde man wel. Hij grijnsde naar hem terwijl hij zijn arm nog eens extra om zijn vriendin heen sloeg. Tranix hoorde achter zich de bakker zachtjes grinniken. Er liepen een paar kinderen voorbij die ook naar hem begonnen te wijzen en te proesten. Het gelach om hem heen werd steeds luider.

Toen werd het rood voor zijn ogen. De wortels uit het zaadje woekerden om zijn hart en drukten het samen. Het was genoeg geweest.

Hij liet de boodschappen uit zijn handen vallen en begon te rennen. Hij sprintte Specta uit en holde nog een heel stuk door voor hij hijgend stopte. Voorovergebogen probeerde hij op adem te komen. Het bloed stroomde hard door zijn hoofd en klopte achter zijn slapen. Dat kwam niet alleen van het snelle lopen.

Woest keek hij om zich heen. Hij stond midden in een open cirkel in het bos. Deze plek was prima. Hij rechtte zijn rug, sloot zijn ogen en haalde de rode schroevendraaier uit zijn zak. Dit keer

drukte hij hem niet tegen zijn hart, maar tegen zijn maag, waar hij zich misselijk voelde. Terwijl hij zich concentreerde, kneep hij zo hard als hij kon in het stuk gereedschap. Het werktuig lichtte even rood op. Zijn hoofd begon te trillen van de inspanning en zijn tanden knarsten. Hij voelde niet hoe zijn vingers begonnen te bloeden toen hij ze nog harder in het gereedschap drukte. Het bloed sijpelde over zijn hand naar beneden en viel op het gras. Dat kleurde meteen bruin. De donkere kleur schoot alle kanten op, tot de hele open plek in het bos dor en dood was.

Tranix had nog steeds zijn ogen gesloten en had geen idee van wat er rond hem gebeurde. Hij concentreerde zich volledig op zijn haat, die hij door alle poriën van zijn huid naar buiten liet stromen. Hij hoorde gebulder en voelde de grond onder zich trillen. Het duurde en duurde, tot het ineens stopte en het muisstil werd.

Toen hoorde hij alleen nog het bonzen van zijn hart achter zijn oren.

Tranix ademde eindelijk de lucht uit die hij onnatuurlijk lang in zijn longen had vastgehouden, en opende langzaam zijn ogen.

Hij bevond zich niet meer buiten in het bos, maar in een kamer. Het was een achthoekige ruimte met een houten dak. De vloerbedekking en muren waren rood. Het vertrek had vier ramen. Boven de ramen stond met een sierlijke letter de windstreek aangegeven. N voor noord, O voor oost, Z voor zuid en W voor west. Tranix liep naar een van de ramen en keek naar buiten. Hij hapte naar adem toen hij zag hoe ver weg de grond was.

Hij stond boven in een hoge toren.

Zijn schrik zakte al snel en maakte plaats voor vastberaden-

heid. Onbewust gingen zijn handen naar het strikje om zijn nek en trokken het recht. Ze moesten boeten, allemaal. Niet alleen Specta, maar heel Möbius. Hij zou niet rusten voor dat gelukt was.

Hij was zo vastbesloten dat hij vanaf dat moment niet meer ouder werd. Het zwarte levensplantje in hem strekte zich uit door zijn hele lichaam en liet zijn aderen volstromen met zwart, onsterfelijk bloed.

Daar, in de toren, werkte hij verder aan zijn plan. Hij was geduldig en ploeterde voort, voor honderden jaren. De inwoners van Möbius waren de zonderlinge man die ze hadden uitgelachen allang vergeten. De mysterieuze toren en de lichten en geluiden die hij voortbracht, waren de bron van allerlei spookverhalen. Hierdoor durfden de inwoners van Specta er niet meer in de buurt te komen.

De toren kreeg al snel een naam: De Toren van Vervlogen Hoop.

Tranix werkte en werkte aan zijn plan tot hij er eindelijk klaar voor was. Aan zijn vinger droeg hij zijn nieuwe, glanzende manipulering, waarmee hij mensen zijn wil kon opleggen. Hij had lang aan het ontwerp van dit unieke instrument gesleuteld. Vanuit de toren stuurde hij via de ring een bericht naar de Zielanders en betoverde hij opperman Harak. Hij fluisterde hem in om Möbius aan te vallen.

Zestien dagen zat hij boven in zijn toren door zijn verderkijker in de richting van de Westzee te turen. Tot hij eindelijk een schip

aan de horizon zag. Eén schip werd er drie, drie schepen werden er tien, en al snel kon hij de vele zwarte stippen niet meer van elkaar onderscheiden.

Zijn oorlog was eindelijk begonnen.